

Király Levente

Az ítélet íze

*Tévedni nem lehet soha: az angyal
fejünk fölött száll, az ítéletet szórja.
Ott lebeg félúton,
színét még épp meg lehet lesni,
és készülni aszerint a rosszra.*

*Az ítélet papírból kibomlik,
csillog, mint egy elköpött cukorka.
A napon olvadni kezd,
lassan a lábunkig csorog,
és mi lehullunk a porba.*

*„– Nem lehet tévedés. Mozdásuk,
félelmük, arcuk, hullásuk a porba
annyira ismerős.
Az ítélet édes mozdulatlanság.
Mától nincs, mi haláluk ne volna.“*

A dosszié megnyitása

*„A hatáskör Istent közelíti“ – mondta,
kezével még ágya szélét fogva.
„Elkezdeni újra mindent“ –
nézett talán egy más alakra.
„Valami mégis közelíti Istent“ –*

*ezt kellett halljam tőle végül,
mikor lelke a testébe szédül,
és minden marad örökre:
az ujj az ég színére kékül,
és rója a fehéret fekete körökre,*

*hogy majd tudjam elejétől a végig,
ha tudását bennem is lemérik,
hogyan feküdt ott az ágyon.
Mától már semmi nem lehet a régi.
Mától az emléke egyetlen akadályom.*